

**Sodobna
slovenska
poezija**

Ana Porenta

Voda

Foto: Gregor Grešak

*voda drsi čez mulj
na jasi drhti
salomonov pečatnik
misli izginjajo
v snopih sonca*

Rosa

zdi se, da nekdo hodi za mojim hrbtom

to niso drevesa
ker ona hodijo
s koreninami prstov
pogreznjena v mah
to niso praproti
ker one šelestijo v vetru
z rjavimi jeziki
to niso radožive ptice
ki se kopajo v kotanji

ozrem se
samo sušica je, ki trka na hrast

Podtalnica

ni preteklo še dovolj
ni se še zmrnilo, strohnelo
ni še vzbrstelo, ozelenelo
nikamor ni presahnilo
ne izhlapelo
nič ga ni preraslo
ni se osvetlilo ne razbarvalo
ni izpolzelo
ni se zamejilo, izmuznilo, pritrdilo
nikakor se ni naveličalo
ne ponovilo, presahnilo, obmolknilo

ker se še sploh ni
izreklo

Dež

jelšini listi
se gugajo
pod kapljami
vitice vode
se scejajo
po deblu
do korenin
ločje se sklanja v strugo
kupčki vode
utripajo nad gladino
vse je zdrsljivo
misli se združujejo
v ožemajoče oblake

Tolmun

pogrezam se v tekočino
oblizujejo me jeziki belih kačic
odplavam s sredine na rob
zlezem v kamnito votlino
pod sunke padajoče vode
oškropljena s penami
diham rečni hlad

Jezero

lasje mi dišijo po račjem perju
kot trs se nagibam v vetru
odsevam Klek, gozd, Jezero
utripam s podvodnimi peclji lokvanjev
širim se z raztapljajočim kruhom
ki ga še niso snedle ribe

Ponikalnica

žejen jezik
votek preje
drgetavi čri čri
oddaljeni krik
plaz senc skozi veje

potrošnik cveti
sonce riše pege na bršljan

mižim, dokler me ne prekrije
gosta senca

znamenje noči

Slap

iz glave mi je ušla lastovka
čakam kapljico na čelu

hodim po goščavi
gledam nasedle ladje vejevja
lupinaste trobente gob
oko izdrte korenine

začutim prh beline
prelivanje
pršenje
padanje
odboj

slišim jezik moči
vodne lase
gravitacije

Potok

sledim svetlobi skozi razpoke
krošenj in nagibe strmin
drobovje hriba se zliva v grapo
teče skozi globel
ob kresničevju, praproti
robidovju, vitkih drevesih
in izrुvanih koreninah, obrnjenih navzgor

zavijem v pobočje
in sem mlinščica
ki drobno curlja
v izdolbenem deblu
ptičji klic
zastalo mlinsko kolo
bobnenje kamnov v deroči vodi
okroglina neba
in nastajajoči vzorec odtekanja

moji premiki
so počasnejši
voda me prehiteva

občasno izbruhnem iz
podzemnega jezera

sifon podzavesti
izriva besede

Tok

je podivjalo
se zaprlo v kotanjo
med suhi listni drobir
in odganjajoče sulice trav
pod prelomljene veje
med nožice klopov
zatesnilo se je v sladke koreninice
preskakovalo z nogami srnjadi
čez belo cvetoči črni trn
in divje lilije
stare kotanje je skrčilo
na kvadratni centimeter
in vse bolj je obstajalo
se krasotilo in pometlo
z nevidnostjo